

Sygn. akt IV Ka 765/21

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2021 r.

4. Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

1. Przewodniczący:	1. SSO Agnieszka Połyniak
1. Protokolant:	1. Marta Synowiec

przy udziale Marka Bzunka Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2021 r.

6. sprawy J. H.

7. syna W. i J. z domu H.

8. urodzonego (...) w P.

9. oskarżonego z art. 207 § 1 kk

10. na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i oskarżonego

11. od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

12. z dnia 12 lipca 2021 r. sygnatura akt II K 1324/20

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. W. z Kancelarii Adwokackiej w Ś. 516,60 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym wynikłym z jego apelacji, wydatkami, w tym związanymi z apelacją prokuratora, obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 765/21	
Załącznik dołącza się w każdym	2		

przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Wyrok Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 12 lipca 2021r. sygn. akt II K 1324/20		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# inny		

1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy		

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami				

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za				

niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>1. apelacja Prokuratora:</p> <p>błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, iż „znęcanie się psychiczne bez posunięcia się do stosowania przemocy fizycznej oraz dobrowolne usunięcie się z życia pokrzywdzonej” oraz właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy tryb życia uzasadniają przypuszczenie, że oskarżony J. H. będzie przestrzegał porządku prawnego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

i nie popełni ponownie przestępstwa i dają podstawę do warunkowego umorzenia postępowania karnego, podczas gdy stopień winy i stopień społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu jest znaczny, a tym samym nie zachodzi podstawa do warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec sprawy czynu umyślnego, który dopuścił się przestępstwa na szkodę żony o znacznym stopniu społecznej szkodliwości (przestępstwo przemocy w rodzinie) oraz o znacznym stopniu winy z uwagi na prawie trzy letni okres stosowania przemocy psychicznej poprzez wypowiedanie gróźb, kontrolowanie, oskarżanie, narzucanie własnego zdania, co nie pozwala na wyprowadzenie wniosku, że wystarczającym wobec takiego sprawcy jest warunkowe

	<p>umorzenie postępowania karnego na okres próby dwóch lat, orzeczenie dozoru kuratora wraz z obowiązkiem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na rzecz A. H. w kwocie 3000 zł oraz nałożenie obowiązku powstrzymywania się od kontaktowania się z pokrzywdzoną oraz zbliżania się na odległość mniejszą niż dwa metry od A. H.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Apelacja jest bezzasadna. Wbrew twierdzeniom apelującego Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych co do stopnia społecznej szkodliwości oraz stopnia winy oskarżonego w zakresie czynu z art. 207 § 1 k.k. i w ocenie Sądu Okręgowego wydał słuszne rozstrzygnięcie uznając, że w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki do warunkowego</p>				

umorzenia
postępowania wobec
J. H..

Przypomnieć trzeba,
że - zgodnie z treścią
art. 115 § 2 k.k. - dla
ustalenia społecznej
szkodliwości
konieczne jest
badanie strony
przedmiotowej
czynu (rodzaj i
charakter
naruszonego dobra,
rozmiar szkody
wyrządzonej lub
grożącej, sposób i
okoliczności
popelnienia czynu),
jak i jego strony
podmiotowej
(postać zamiaru,
motywacja). Na
stopień społecznej
szkodliwości czynu
nie wpływają
natomiast takie
elementy, jak
przyznanie się do
winy, naprawienie
szkody, skrucha,
pogodzenie się z
pokrzywdzonym,
dotychczasowy tryb
życia, właściwości
i warunki osobiste
sprawcy. Z kolei
ocena stopnia
zawinienia wymaga
zbadania
poczytalności oraz
dojrzałości sprawcy
bądź ewentualnych
okoliczności
wyłączających winę.
Innymi słowy, na
stopień winy
wpływają czynniki
decydujące o

zakresie swobody
sprawcy w wyborze i
realizacji
zachowania
zgodnego z prawem.
Dla zasadności
zastosowania
instytucji
warunkowego
umorzenia
postępowania
karnego,
kompleksowa ocena
powyższych
okoliczności
powinna
doprowadzić do
ustalenia, że stopień
społecznej
szkodliwości czynu
oraz stopień
zawinienia nie są
znaczące, czyli -
wyższe
niż „znikome”, ale
niższe niż „znaczące”.
Chodzi zatem o
zachowania nie
przekraczające
„średniego stopnia”
społecznej
szkodliwości.

Kiedy te powyższe
uwagi teoretyczne,
powszechnie
aprobowane,
odniesie się do
prawidłowo
odtworzonych
realiów sprawy, o
czym przekonuje
analiza materiału
dowodowego,
którym sąd meriti
dysponował, to
wniosek tego sądu,
iż jakkolwiek
zachowanie
oskarżonego

wyczerpało ustawowe znamiona występku z art. 207§k.k., polegającego na psychicznym znęcaniu się nad pokrzywdzoną, to jednakże stopień społecznej szkodliwości tego czynu oraz zawinienia oskarżonego, jak też jego zachowanie po popełnieniu tego czynu, uprawniają do warunkowego umorzenia tego postępowania. Prokurator w istocie polemizuje z wnioskami sądu orzekającego, nie przedstawiając jednakże żadnego konkretnego argumentu, który wskazywałby, iż wnioski te są błędne. Trudno za taki uznać wskazanie na 3-letni okres, przyjęty w zarzucie.

Zauważyć należy, że pojęcie „znęcania się” musi być interpretowane nie tylko z perspektywy pokrzywdzonego, ale przede wszystkim z punktu obiektywnego, tj. perspektywy osób trzecich, które oceniają dane zachowanie i ta ocena w pełni uprawniała sąd

meriti do uznania sprawstwa oskarżonego. Choć pokrzywdzona przez większość trwania ich związku małżeńskiego tolerowała takie zachowanie oskarżonego (vide zeznania A. H. – k. 109), to jednakże to, co działo się w jej małżeństwie od października 2017r akceptowane przez nią nie było. Odbierała je jako formę psychicznego znęcania się nad nią, czego dobitnym przykładem i swoistym punktem kulminacyjnym była interwencja z 6 maja 2020r., która doprowadziła, iż zdecydowała się w końcu złożyć zawiadomienie o przestępstwie. Nie ulega bowiem wątpliwości, że sposób, w jaki traktował ją oskarżony i w jaki odnosił się do niej powodował cierpienia moralne i poczucie poniżenia, uwłaczające jej godności. Niewątpliwie przy tym ustalenia i ocenę postawy oskarżonego w kontekście znamion przestępstwa znęcania się nad żoną należało

przeprowadzić z uwzględnieniem cech osobowości A. H., jej wrażliwości, stanu psychicznego, skoro przez tak długi okres zachowań męża nie uznawała za dolegliwe. Proces ten w pełni uprawniał, jeśli obiektywnie oceniać przedstawiane przez świadków zdarzenia, zwłaszcza z ostatniego okresu, poprzedzającego interwencję policji, do uznania, iż J. H. znęcał się psychicznie nad żoną, która właśnie z uwagi na cechy osobowości, długo nie była w stanie się mu przeciwstawić i dlatego nie szukała pomocy, znosząc takiego traktowanie.

Mimo powyższych stwierdzeń, jako nieskuteczna jawi się próba przekonania sądu odwoławczego, iż na ocenę stopnia społecznej szkodliwości i winy oskarżonego rzutować winno to, że dzieci stron działały wyhamowująco na postawę J. H. i dlatego tylko nie dochodziło do przemocy fizycznej. Okoliczność ta miałaby stanowić o wyższym, aniżeli

ustalony przez sąd stopień tych determinantów, co z kolei przesądzić by miało o bezpodstawności warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Jest to założenie czysto teoretyczne, które nie ma w istocie racjonalnych podstaw w realiach sprawy.

Również to, że oskarżony nie przyznał się i nie wyraził skruchy nie stanowi o wadliwości stanowiska sądu orzekającego. Nie sposób pominąć, że od momentu ujawnienia przestępstwa J. H. unika kontaktów z A. H. i do sytuacji opisywanych przez świadków już nie dochodzi, co nie może pozostać bez znaczenia.

Tym samym nie sposób podzielić stanowiska apelującego, że sąd dokonał w tej mierze błędnych ustaleń faktycznych.

Wniosek

<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez skazanie J. H. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres próby 2 lat oraz utrzymanie pozostałego orzeczenia Sądu I instancji w postaci orzeczenia dozoru kuratora wraz z obowiązkiem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na rzecz A. H. w kwocie 5000 zł oraz nałożenie obowiązku powstrzymywania się od kontaktowania z pokrzywdzoną oraz zbliżania na odległość mniejszą niż 2 metry od A. H.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Z powodów przedstawionych już wyżej sąd odwoławczy nie podzielił zarzutu i argumentów prokuratora przedstawionych w apelacji, które miałyby uzasadniać zmianę wyroku poprzez</p>			

wymierzenie kary
pozbawienia
wolności z
zastosowaniem
środka probacji
– warunkowego
zawieszenia jej
wykonania na 2 –
letni okres próby
oraz orzeczenia
tytułem środka
karnego zakazu
zbliżania się do
pokrzywdzonej i
kontaktowania się z
nią.

Oceniając
postulowane
zmiany, nie sposób
nie dostrzec, że
warunkowe
umorzenie
postępowania
nastąpiło na okres
próby wynoszący
właśnie 2 lata
i w tym czasie
oskarżony oddany
został pod dozór
kuratora sądowego,
który będzie na
bieżąco weryfikował
sposób jego
zachowania się.
Podobnie zatem,
jak miałyby to
miejsce w przypadku
zastosowania środka
probacji związanego
z orzeczeniem
wnioskowanej kary.
Tym samym i
kwestionowane
rozstrzygnięcie de
facto doprowadzi do
osiągnięcia
oczekiwanego przez
skarżącego celu
tego postępowania,

<p>zwłaszcza gdy uwzględni się konsekwencje, które wiążą się dla J. H. w razie, gdyby w okresie próby nałożonych obowiązków i nakazów nie realizował. Orzekł bowiem sąd także zakaz kontaktowania się z A. H. i zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 2 metry.</p> <p>Kiedy zatem ocenić cele postępowania karnego, to także w przypadku warunkowego umorzenia tego postępowania. mogą one zostać osiągnięte a zachowanie J. H. poddane stosowanej kontroli.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>2. apelacja oskarżonego:</p> <p>zarzut dotyczył rozstrzygnięcia z punktu IV części dyspozytywnej, a polegający na nieuwzględnieniu przez sąd przy orzekaniu na rzecz pokrzywdzonej zadośćuczynienia sytuacji finansowej oskarżonego.</p> <p>Oskarżony podał, że utrzymuje się z emerytury w</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

	<p>wysokości 3.135 zł netto, z kwoty tej od kwietnia 2021r. płaci alimenty na córkę D., spłaca kredyt zaciągnięty wspólnie z żoną z miesięczną ratą 450 zł, ponosi opłaty związane z użytkowaniem mieszkania, wydatki okazjonalne w wysokości 500 zł, na wyżywianie około 500 zł.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Także apelacja osobista oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie. Jakkolwiek z uzasadnienia można wyprowadzić wniosek, iż J. H. tak naprawdę kwestionuje swe sprawstwo, zaś wyrok zaskarżył w części jedynie z uwagi na jednoznaczną wymowę dowodów, które w sprawie zgromadzono, wprost przyznając, iż zdaje sobie sprawę, że nie ma kontrargumentów, które mogłyby doprowadzić do zmiany ustaleń sądu orzekającego, to -</p>				

także w ocenie sądu odwoławczego - nie ma podstaw, by ingerować w pozostałą część rozstrzygnięcia.

Swoje stanowisko w tym zakresie przedstawił sąd odwoławczy w sekcji 3.1 uzasadnienia, odnosząc się do apelacji prokuratora i pozostaje ono aktualne. Sprawstwo oskarżonego nie budzi wątpliwości.

Natomiast odnośnie zarzutu, iż zasądzenie na rzecz A. H. kwoty 5.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę jest niezasadne, ponieważ nie uwzględnia jego sytuacji finansowej, to wskazuje sąd odwoławczy, że:

- odwoływanie się do własnej sytuacji finansowej i majątkowej przez oskarżonego nieskuteczne z tego powodu, iż do orzkanego na podstawie art. 46 § 1 k.k. środka kompensacyjnego w postaci zadośćuczynienia, jak też obowiązku zadośćuczynienia orzkanego w oparciu o art. 67§3 k.k. nie stosuje

się normy z art. 440 k.c., a zatem nie jest możliwe miarkowanie jego wysokości sytuacją materialną sprawcy. Określone w art. 440 k.c. warunki miarkowania wysokości roszczeń dotyczą wyłącznie obowiązku naprawienia szkody majątkowej, a nie zadośćuczynienia. Obowiązek naprawienia szkody niemajątkowej w formie zadośćuczynienia za wyrządzoną krzywdę określają bowiem przepisy art. 444, 445 i 448 k.c., które nie dają podstaw do uznania, aby sytuacja majątkowa zobowiązanego mogła być przesłanką ograniczającą wysokość zadośćuczynienia, które winno być przyznane w odpowiedniej wysokości determinowanej charakterem i rozmiarem krzywd doznanych przez pokrzywdzonego (vide np. wyrok II AKa 31/19 SA w Katowicach z dnia 28 lutego 2019r., Lex nr 2751418),

- natomiast w kwestii ustalenia

wysokości
zadośćuczynienia
ocenionego przez
pryzmat jego
funkcji, to wskazać
przede wszystkim
trzeba, że zawarte w
dyspozycji przepisu
art. 445 § 1
k.c. sformułowanie
„suma odpowiednia”
ma charakter
nieokreślony, stąd
jej ustalenie
pozostaje w
granicach
swobodnego
uznania
sędziowskiego, z
uwzględnieniem
jednakże tego, że
w orzecznictwie
wypracowane
zostały kryteria,
którymi należy
kierować się przy
ustalaniu wysokości
zadośćuczynienia.
Uznaniowość w
przyznawaniu
zadośćuczynienia i
jego kwotowe
określenie nie
oznacza bowiem
dowolności, uznanie
sędziowskie nie jest
zatem całkowicie
swobodne i podlega
kontrolom
instancyjnym, gdyż
zadośćuczynienie
powinno być
ujmowane jako
całość i obejmować
wszelką krzywdę,
jaka została
wyrządzona
poszkodowanemu.
Nie ulega bowiem
wątpliwości, że

podstawową funkcją zadośćuczynienia jest funkcja kompensacyjna, co oznacza, że kwota pieniężna przyznana poszkodowanemu ma w pełni lub w możliwym stopniu zrekompensować (naprawić, wyrównać) wyrządzoną mu krzywdę. Z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że „odpowiednie” zadośćuczynienie w konkretnej sprawie to taka kwota, która ma charakter kompensacyjny (a więc musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną) i w sposób odnoszący się bezpośrednio do ocenianego przypadku osoby domagającej się zadośćuczynienia, ma odzwierciedlać rozmiar doznanej przez nią krzywdy, na którą składają się jej fizyczne i psychiczne cierpienia. Rodzaj, czas trwania i natężenie, owych cierpień należy każdorazowo określić w kontekście konkretnych (mających na to wpływ) okoliczności ujawnionych na

podstawie materiału dowodowego sprawy.

Równocześnie baczyć należy i na to, iż wysokość przyznanego zadośćuczynienia powinna być utrzymana w granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa.

Jednakże wysokość stopy życiowej społeczeństwa oraz orzeczenia wydane w innych podobnych sprawach mogą rzutować na wysokość zadośćuczynienia za doznaną krzywdę jedynie uzupełniająco, w aspekcie urzeczywistnienia konstytucyjnej zasady sprawiedliwości społecznej (tak np. Sąd Najwyższy w wyroku z 30 stycznia 2019r., sygn. akt V KK 25/19, Lex nr 2617339).

Pokrzywdzona poprzez swego pełnomocnika złożyła wniosek o zasądzenie na jej rzecz tytułem zadośćuczynienia kwoty 50.000 złotych (k.151v).

Zgodnie z
brzmieniem art.
67§3 k.k. w
przypadku
warunkowego
umorzenia
postępowania
karnego sąd jest
zobligowany do
nałożenia na
sprawcę obowiązek
naprawienia szkody,
a w miarę
możliwości również
obowiązek
zadośćuczynienia
albo zamiast tych
obowiązków orzeka
nawiązkę.

W przedmiotowej
sprawie sąd I
instancji ustalił, nie
tylko, że krzywdę
oskarżony A. H.
wyrządził, ale nadto
uznał, że taką
odpowiednią sumą,
które spełni swą
funkcję
kompensacyjną, jest
kwota 5.000 złotych,
tj. 10-krotnie niższa
od postulowanej
przez samą
pokrzywdzoną. Taką
też sumę zasądził
od oskarżonego na
rzecz
pokrzywdzonej. Z
tym stanowiskiem
należy się zgodzić.
Jakkolwiek
uzasadnienie w
tej mierze jest
nader lakoniczne,
to jednakże również
w ocenie sądu
odwoławczego nie
ma podstaw, by

ingerować w tę część rozstrzygnięcia.

A. H. przez ponad 40 lat pozostawała w związku małżeńskim z oskarżonym, który przez cały ten okres – jak ustalił to sąd orzekający – był osobą apodyktyczną, narzucającą swe zdanie innymi i nieznosząca sprzeciwu, czego apogeum przypadło na ostatnie 3 lata ich związku, a objęte zarzutem, z uwagi na natężenie tej słownej, psychicznej agresji wobec żony, która nie była już w stanie dalej takiego traktowania znosić.

Opisywane przez członków rodziny awantury, które oskarżony wywoływał, jak też sposób w jaki traktował żonę, tj. poniżał i szydził, oskarżał bezpodstawnie, nie zważając iż przez ten cały czas prowadził mu dom, wychowała ich 7 dzieci, znosząc jego zachowanie z uwagi na dzieci, uprawnia do uznania, iż w taki sposób doznawała cierpień moralnych, skutkujących uprawnionym poczuciem skrzywdzenia.

<p>W tych okolicznościach nie sposób uznać, iż ustalona kwota zadośćuczynienia jest nadmierna. Podnoszone w uzasadnieniu apelacji kwestie związane wysokością osiągniętych przez J. H. dochodów, jak też jego zobowiązań finansowych, oceny tej nie mogły zmienić. Wobec powyższego zarzut apelacji okazał się nieskuteczny.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o uchylenie pkt IV wyroku.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Z przyczyn wskazanych powyżej, argumenty oskarżonego, które miałyby stanowić o uchyleniu orzeczenia o obowiązku zapłaty na rzecz pokrzywdzonej zasądzonej kwoty zadośćuczynienia, okazały się</p>			

<p>nieskuteczne. Jak wskazano powyżej to nie względ na sytuację materialną i majątkową zobowiązanego, lecz rozmiar krzywdy wyrządzonej stanowi podstawę ustalenia czy i jaka kwota jest „sumą odpowiednią” w rozumieniu art. 445 k.c., który w takich przypadkach ma zastosowanie.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>pkt I – VI zaskarżonego wyroku warunkowo umarzający</p>		

<p>postępowanie karne o czyn art. 207§1 k.k. i powiązane z tym orzeczenia dotyczące poddania oskarżonego próbie, jak też dotyczące zakazu zbliżania się i kontaktowania oraz obowiązku zadośćuczynienia za wyrządzoną krzywdę, jak też o kosztach procesu.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>W sytuacji, kiedy żaden z zarzutów wskazanych przez apelujących, ani też analiza akt sprawy, nie potwierdziła, by sąd meriti, prowadząc to postępowanie, uchybił regułom rzetelnego i wnikliwego procesu, w wyniku czego prawidłowo ustalił stan faktyczny, jak też prawidłowo zastosował przepisy prawa materialnego, w tym uwzględniając cele postępowania karnego, w konsekwencji czego nie było podstaw, by w treść zaskarżonego wyroku ingerować.</p>	
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu</p>	

pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięzłe o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem			

szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		
Pkt II i III	W toku rozprawy odwoławczej oskarżony korzystał z pomocy obrońcy z urzędu, a obrona ta nie została opłacona, w związku z czym sąd okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz ustanowionego		

obrońcy opłatę, której wysokość ustalona została zgodnie z wymogami określonymi w § 17 ust. 2 pkt 4 i § 4 ust. 1- 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu;

Z uwagi na wynik postępowania odwoławczego orzeczono o kosztach sądowych tego postępowania, tj. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 636 § 1 k.p.k., zwolnił oskarżonego od obowiązku ich uiszczenia kosztów sądowych w całości za to postępowanie, bowiem jego apelacja okazała się nieskuteczna. Ponieważ również apelacja prokuratora nie była trafna, to i tymi wydatkami obciążony został Skarb Państwa. Rozstrzygnięcie dotyczące J. H. podyktowane zostało ustaleniem, że z uwagi na jego obecną sytuację materialną i majątkową (jest

	<p>emerytem i osiąga niezbyt wysokie dochody, które przedstawił m.in. w uzasadnieniu apelacji), zważywszy iż dodatkowo ponosi koszty związane ze spłatą kredytów i utrzymaniem domu. W takim przypadku uznać trzeba, że nie jest w stanie ponieść kosztów sądowych bez uszczerbku dla koniecznego utrzymania siebie i rodziny.</p>
7. PODPIS	
SSO Agnieszka Połyniak	

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator Rejonowy w Kłodzku	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 12 lipca 2021r. sygn. akt II K 1324/20	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	
# na niekorzyść		

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	oskarżony J. H.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 12 lipca 2021r. sygn. akt II K 1324/20 w zakresie pkt IV dotyczącego obowiązku zadośćuczynienia	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana